

Sygn. akt I C 505/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: staż. M. S.

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2017 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa M. Ś., J. Ś.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz powodów M. Ś., J. Ś. kwoty po 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 stycznia 2017r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz powodów M. Ś., J. Ś. kwoty po 3.317 zł (trzy tysiące trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 505/17

UZASADNIENIE

Powodowie M. Ś. i J. Ś., w pozwie skierowanym przeciwko (...) S. A. z siedzibą w W. (dalej jako (...)) domagali się zasądzenia kwot po 30.000 zł na rzecz każdego z powodów wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, iż w wyniku wypadku samochodowego, za którego skutki odpowiedzialność ponosi pozwany, śmierć poniósł wnuk powodów Ł. K.. Powodów łączyła z tragicznie zmarłym silna więź emocjonalna, m. in. z uwagi na fakt wspólnego zamieszkiwania. Śmierć wnuka była dla powodów traumatycznym przeżyciem, na skutek którego pogorszeniu uległ nie tylko ich stan psychiczny, ale również fizyczny.

W odpowiedzi na pozew, (...) wniosło o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powodów na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że strona powodowa nie wykazała powództwa ani co do zasady, ani co do wysokości, bowiem nie wskazała żadnej okoliczności, która mogłaby uzasadnić jej żądanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 czerwca 2012 roku w R. doszło do wypadku, w którym K. K. (1), kierująca pojazdem marki D. D. o nr rej. (...), nie zachowała szczególnej ostrożności przy wykonywaniu manewru skrętu w lewo z ul. (...) w stronę (...), która była drogą podporządkowaną i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu Ł. K., który poruszał się motocyklem marki H. (...) o nr rej. (...), drogą (...) w stronę R., w następstwie czego zajechała mu drogę, co spowodowało, że Ł. K. motocyklem uderzył w drzwi kierowcy pojazdu kierowanego przez K. K. (1), a następnie przewieziony do szpitala w W., w wyniku

odniesionych obrażeń zmarł. W związku z powyższym K. K. (1) została oskarżona o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k., jednak postępowanie karne przeciwko niej umorzono z uwagi na fakt, że oskarżona zmarła w dniu 14 lipca 2016 r. W chwili wypadku pojazd K. K. (1) ubezpieczony był w zakresie OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Ł. K. w momencie śmierci miał 19 lat.

/ **bezsporne** , a nadto: karta statystyczna do karty zgonu – k. 48, postanowienie o umorzeniu postępowania IX K 967/13 – k. 49, akt oskarżenia – k. 50-52, opinia biegłego wydana w postępowaniu IX K 967/13 wraz z załącznikami – k. 54-91, pismo (...) k. 53/

Ł. K. był wnukiem powodów M. Ś. i J. Ś.. Pomędzy powodami a ich tragicznie zmarłym wnukiem istniała silna więź emocjonalna, mieli wspólne przeżycia, zainteresowania, tajemnice. Zmarły był pierwszym wnukiem powodów, widywali się codziennie od 1990 r. mieszkał z nimi wspólnie w jednym domku jednorodzinny. Obchodzili zawsze wspólnie wszystkie święta i rodzinne uroczystości. Powódka zajmowała się wnukiem kiedy był mały, ponieważ jego rodzice pracowali. Powoda ze zmarłym łączyła wspólna pasja do motocykli, pomagał wnukowi w pracach przy motocyklu, planowali wybudowanie garażu, gdzie stworzyliby mały warsztat. Nauczył także dziadka obsługi komputera, wspólnie kupili laptopa. Ł. K. zawsze chętnie pomagał swoim dziadkom, robił wszelkie prace porządkowe wokół domu. Powodowie bardzo przeżyli śmierć wnuka. Powódka, z uwagi na brak wnuka, do dzisiaj nie bierze udziału w rodzinnych uroczystościach, nie uczestniczy nawet w Wigilii Bożego Narodzenia, nie rozmawia o zmarłym wnuku. Powodowie przeżywali stres, mieli problemy ze snem, musieli brać środki uspokajające, stracili radość życia, czują, że w domu zrobiło się „pusto”. Powód z uwagi na swój zły stan psychiczny rzucił pracę i sprzedał samochód. Powodowie regularnie odwiedzają grób wnuka – kiedyś robili to częściej, obecnie, z uwagi na brak sił jeżdżą rzadziej, ale i tak są tam co miesiąc.

/ **dowody** : zeznania świadka K. K. (2) i przesłuchanie powodów – k 134 (protokół elektroniczny), dokumentacja fotograficzna – k. 92-97/

Pismem z dnia 12 grudnia 2016 r. pełnomocnik powodów wezwał (...) do zapłaty zadośćuczynienia na rzecz powodów w kwotach po 40.000 zł, w terminie 30 dni od otrzymania wezwania. W odpowiedzi, pismem z dnia 16 grudnia 2016 r. ubezpieczyciel poinformował pełnomocnika powoda, iż nie widzi podstaw do przyznania zadośćuczynienia na rzecz powodów wskazując, że – jakkolwiek niewątpliwe zaliczają się oni do kręgu najbliższych zmarłego, to jednak brak dokumentacji potwierdzającej, iż pomiędzy nimi a zmarłym zachodziła szczególna więź, uzasadniająca przyznanie zadośćuczynienia. W piśmie z 12 kwietnia 2017 r. pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

/ **bezsporne**, a nadto: wezwanie z dnia 6. 12. 2011 – k. 35-37, wezwanie z dnia 4. 01. 2012 – k. 38-40, pisma z dnia 4. 04. 2012 r. – k. 41-46, pisma z dnia 24. 07. 2012 r. – k. 47-49, wezwanie z dnia 28. 06. 2012 – k. 50-57, zpo – k. 58/

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy, w tym kopii dokumentów z akt sprawy karnej, których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała oraz zeznań świadka i powodów.

W świetle tego materiału dowodowego nie ulegało wątpliwości, że istotnie miało miejsce zdarzenie drogowe, na skutek którego śmierć poniósł wnuk pozwanych, jak również, że odpowiedzialną za spowodowanie wypadku była osoba ubezpieczona w (...).

Należy podkreślić, iż pozwany – pomimo stwierdzenia, że kwestionuje roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości – w rzeczywistości nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 9 czerwca 2012 roku, ograniczył się do ogólnego stwierdzenia, że powodowie nie wykazali zasadności roszczenia. Z przedprocesowych pism wysyłanych do strony powodowej wynika natomiast, że pozwany zaprzeczał jedynie, aby powodów łączyła ze zmarłym wnukiem szczególna więź, kwestionując tym samym wysokość żądanego zadośćuczynienia.

Ustaleń w tym zakresie Sąd dokonał w oparciu o zeznania świadka oraz powodów, którym to zeznaniom Sąd dał wiarę w pełnym zakresie, mając na względzie, iż są one logiczne, spójne wewnętrznie, a nadto wzajemnie ze sobą korespondują. Potwierdzeniem tez wynikających z zeznań świadków była także przedłożona do akt sprawy dokumentacja fotograficzna. Zdaniem Sądu całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym zwłaszcza dowody osobowe, dają podstawę do przyjęcia tezy, iż powodów łączyła ze zmarłym wnukiem silna więź uczuciowa oraz potrzeba podtrzymywania tej więzi poprzez częsty kontakt. Nie ulega wątpliwości, iż powodowie bardzo kochali wnuka, z wzajemnością, ciężko przeżyli jego śmierć i dotychczas nie są w stanie pogodzić się z tą stratą.

W związku z powyższym powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 446 § 1 k.c., jeżeli wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nastąpiła śmierć poszkodowanego, zobowiązany do naprawienia szkody powinien zwrócić koszty leczenia i pogrzebu temu, kto je poniósł. Z kolei § 4 stanowi, iż sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Wskazać należy, iż regulacja zawarta w art. 446 § 4 k.c. służy kompensacji krzywdy po stracie osoby najbliższej. Wprowadzenie do przywołanego przepisu klauzuli „odpowiedniej sumy” pozostawia sądowi orzekającemu swobodę co do wysokości zasądzonej kwoty. Swoboda ta nie oznacza jednak dowolności, wszak przyznanie odpowiedniej sumy tytułem kompensacji krzywdy, jak i jej odmowa, muszą być osadzone w stanie faktycznym sprawy. Pomimo niemożności precyzyjnego ustalenia wysokości uszczerbku, rozstrzygnięcie w tym zakresie należy opierać na kryteriach zobiektywizowanych, a nie mieć na względzie wyłącznie subiektywne odczucia poszkodowanego (tak wyrok SA w Łodzi z dnia 18 lipca 2014 roku, sygn. akt I ACa 120/14, Lex nr 1504393).

Jednocześnie określając wysokość zadośćuczynienia o którym mowa w art. 446 § 4 k.c. należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej przez poszkodowanego krzywdy. W razie śmierci osoby bliskiej na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia (np. nerwicy, depresji), roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (tak wyrok SA w Lublinie z dnia 18 października 2012 roku, sygn. akt I ACa 458/12, Lex nr 1237237).

Po zweryfikowaniu okoliczności niniejszej sprawy przez pryzmat powyższych kryteriów, determinujących wysokość zadośćuczynienia Sąd uznał, że sumą odpowiednią tytułem krzywdy doznanej przez powodów wskutek śmierci wnuka jest kwota 30.000 zł.

Wskazać należy, iż pomiędzy zmarłym Ł. K. a powodami istniała silna, pozytywna, kształtowana przez lata więź emocjonalna. Powodowie bardzo kochali wnuka i byli z nim silnie związani. Jego śmierć wpłynęła bezpośrednio na ich codzienne życie. Wspólnie obchodzili święta, uczestniczyli w swoim codziennym życiu (zamieszkiwali wspólnie). Wspierali się zarówno psychicznie, jak i realnie – pomagali sobie wykonując wspólnie różnego rodzaju prace.

Zrozumiałym zatem jest, iż wiadomość o śmierci wnuka wywołała u powodów silny ból psychiczny oraz poczucie tęsknoty i żalu, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie, zwłaszcza, że dla osób starszych, jakimi są powodowie, naturalną kolejną rzeczą osobami najbliższymi są ich dzieci i wnuki.

Zgodnie z treścią art. 805 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz

została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Tym samym, skoro pozwany obejmował ochroną ubezpieczeniową sprawcę zdarzenia z dnia 9 czerwca 2012 roku stwierdzić należy, iż odpowiada on także wobec powodów za szkodę niematerialną w postaci krzywdy spowodowanej śmiercią wnuka Ł. K..

Mając na względzie powyższe, należało zasądzić od pozwanego na rzecz każdego z powodów po 30.000 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu. Dochodzone pozwem roszczenie zgłoszone zostało pozwanemu pismem z dnia 12 grudnia 2016 r. Pozwany niewątpliwie otrzymał owe wezwanie przed 16. 12. 2016 roku, bowiem tego dnia udzielił na nie odpowiedzi odmownej. Mając powyższe na względzie, należy uznać, że w dniu 18 stycznia 2017 r. pozwany niewątpliwie pozostawał już w zwłoce z zapłatą zadośćuczynienia, a zatem żądanie zasądzenia odsetek od tej daty należy uznać za uzasadnione. Z kolei biorąc pod uwagę, iż strony nie ustaliły wysokości odsetek, ani nie wynika ona ze szczególnych przepisów prawa, zasądzono odsetki w wysokości ustawowej za opóźnienie.

Z przytoczonych względów Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. art. 108 § 1 k.p.c., jak w punkcie II wyroku, obciążając nimi w całości pozwanego, jako przegrywającego sprawę. Na koszty poniesione przez każdego z powodów składała się opłata od pozwu w kwocie 1.500 zł, koszty zastępstwa prawnego w kwocie 1.800 zł oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)